

Gryning och skymning

Det har funnits en tid då det inte var något självklart med elbelysning i hemmen. Man arbetade den tid av dygnet när det var ljust. Så kom skymningen. Den kom smygande så sakta. När ljuset utifrån blev så sparsamt att det inte gick att snickra eller sticka mera, så lät man händerna vila. Alla i storstugan satt stilla. Ofta var man också tyst.

Det kallas att fira skymning. Då och då försöker Elisabet stanna upp just vid den tiden. Hon gör som de gjorde i gamla tider, sitter stilla och ser hur dagsljuset försvinner. Det blir en skön paus innan lampan tänds.

En dag fick Elisabet ett brev från elvaåriga Maria i Karkmo. Hon skrev:

”Minns du när du om morgnarna kom med bilen till vår skola?
Du sa, att det var så vacker soluppgång. Nu är solen upp här om
morgnarna när jag far till skolan.
Jag saknar dig.
Hälsningar från Maria B.”

Gryningen är ofta den finaste tiden på dygnet. Se på himlen. Njut av den. Det är oartigt mot den som har gjort allting att inte varje morgon betrakta himlen. Det finns en gammal sångvers som börjar så här: ”Morgonen ljusnar, så rosig och fager. Stjärnorna blekna och himlen blir blå...”

Varje gryning kommer till oss med en möjlighet att upptäcka något att glädjas åt.